

Tóth Kálmán (1923-1975)

Mottó: „Csillag vagy! Kit mindig nézhetek,
Szikla, hol álljak én!
Vezető, Akit követhetek,
Akiben bízom én!
Szent Kenyér! Melyből élek,
Kút! – ha szomjúhozom,
Cél! – mit bizton elérek,
Mindenem vagy, Megváltóm!”

Tóth Kálmán: Csillag vagy! (részlet)

Azt, hogy alig pár évtizede (30-40 éve) milyen elnyomás sújtotta azokat az embereket, akik komolyan vették a hitüket, a mostani generáció nagy része el sem tudja képzelni. Nagyon sok hálára ad okot, hogy van már saját tulajdonú hely, ahol össze lehet jönni Istent imádni, ráadásul mindez büntetlenül végezhető. Sajnos sokan nem érthették ezt meg – mégis hisszük, hogy életművük nem múlt el nyomtalanul. Közülük is azt az embert kísérel meg bemutatni, akinek szellemi hagyatéka gyerekkoromban meghatározó szerepet töltött be.

Tóth Kálmán 1923. október 12-én született Újpesten, első gyermekként. Szülei 10 éves korában elváltak, testvérei ekkor 7, illetve 3 évesek voltak. Édesanyja és édesapja egyaránt újrَاهázasodott, 2-2 féltestvére született. Legidősebb gyerekként erőteljesen ki kellett vennie részét a ház körüli teendőkből: csak azután indulhatott iskolába, ha már hozott vizet a forrásról és a fát felvágta. Emiatt szinte mindig elkésett és gyakran volt fáradt. Apja törvényszéki tisztviselőként dolgozott. Az általános (polgári) iskola elvégzése után Kálmánt – holott jó eredménnyel tanult – apja kivette a gimnáziumból. A fiú nagyon hamar önálló életre kényszerült, polgári végzettséggel Császártöltésen kapott segédjegyzői állást. Itt – az akkori szokás szerint – 1 évig fizetés nélkül kellett dolgoznia, hogy lássák: megbízható munkaerő... Tanulmányait később, magánúton fejezte be, alig egyéves felkészülés után sikeresen leérettségizett.

Gyerekkorától fogva szenvedélyesen kereste Isten jelenlétét, olvasta a Bibliát, gyülekezetbe járt. Munkahelyi teendői miatt nem volt szabad hétvégéje, így hajnalban kelt útra, hogy több kilométeres gyaloglás után eljusson a kiskőrösi gyülekezetbe, ahol 1942 szeptemberében merítkezett be. A bemerítés vasárnap volt, s mivel hétfő

reggel 6 órakor jelentkeznie kellett a munkahelyén, késő este vágott neki a visszaútnak. De szíve tele volt dicsőítéssel, hálával, ezért az út mentén letérdelt a jegenyesor egyik fájának árnyékában. Imádta Istent, aki Jézust váltságul adta érte, és elmondása alapján egyszer csak azt vette észre, hogy a fák már nem felfelé állnak, majd eltűnnek, és ő Isten trónja előtt térdelve imádkozik! Mikor visszatért és felállva folytatta volna tovább a gyaloglást, akkor vette észre, hogy már hajnalodik, és ott van Császártöltés határában, úgy, hogy szinte semmit sem kell gyalogolnia!! Ez az esemény volt egyben Szent Szellemmel való betöltekezése is. Később ez az élmény így jelenik meg egyik énekében:

„Láttam a távolból Uram, szent Trónodat!
Égtem a szent vágytól ott megjelenni Nálad!
„Égtem”, mert sátorom fáradtan földre von, –
Bár szellemem Atyja, Tehozzád tartozom!...”

Dicső volt ez a kép, fenséges látomás!
Mindenható fényét túl nem ragyogja már más!
Ó, bár felszállanék, s örökre ott laknék
A fénylő trón körül, hol angyalkar örül!...”

Munka mellett „misszió-utakra” járt, melyekről 1944. augusztus 26-ától írt naplójában így vall:

„Mennyei Atyám kegyelméből naplóíráshoz kezdek, melyben csak azt óhajtom papírra vetni, amiből csak gyermekeiről való gondoskodás világlik ki. Mindazt a magam erejének, a magam ügyességének és érdemének dőreség volna tulajdonítani, mert az eseményeket kizárólag Isten, az én mennyei Atyám irányította.

Mióta a szülői házból kirepültem, hő vágy élt a szívemben: egyedül Jézusnak szolgálni teljes erőmmel, időmmel és elmémmel. Ennek szolgálatába állítottam kerékpáromat is, mely a misszió-utak vasárnapi eszköze lett.

Cél szentesíti az eszközt, s a kerékpáron minden vasárnap egy-egy környék gyülekezetét látogattam meg. Bár nem volt könnyű a hivatalos császártöltési tisztviselő-szolgálatból a vasárnapi munkaszünetet kiszakítani, azonban az Úr minden akadályt félretéve volt segítségül abban, hogy a szolga nélkül maradt Érsekcsanád, Baja, Hercegszántó, majd a kedves Jánoshalma, Kiskőrös, Miske gyülekezeti ifjúsága és idősei között nagy Nevének szolgálatot teljesíthettem.

Aug. 26. szombat

Mennyei Atyám azonban új munkamezőt szánt adni és az 1944 év augusztusának utolsó szombatján, 26-án katonai behívót kaptam.”

Miután szeretteitől búcsút vett, a kalocsai laktanyában jelentkezett a többi újonccal együtt. Az összeírásakor felajánlotta segítségét az örvezetőnek, s mivel a későbbi parancsnokváltáskor nála voltak a század iratai, kinevezték századírnoknak; a századparancsnokkal egy szobában aludt, egyben a helyettese is lett. Azonnal „testvériség” után nézett: mindhármukat korábbi útjairól már ismerte; esténként imádkoztak, Kálmán szájharmonikáján „hívó énekeket” játszott.

Nem telt el 3 hét, a század útra kelt. Légiriadó, árokásás, a harcállások előkészítése – eközben az élelmiszer beszerzéséről Kálmán gondoskodott. Az orosz hadsereg feltartóztathatatlanul nyomult előre, menet közben tudták meg, hogy október 15-én Horthy Miklós átadta a hatalmat Szálasi Ferencnek. Kálmánék zászlóalját a

nyilas géppisztolyosok elől menekülve Pozsonyon, Ausztrián át Németországba vezényelték, ahol az oroszok közeledtével kiképzésükre nem maradt idő, ezért a januári fagyban harckocsik számára ástak árkokat. A németek menekülőre fogták a dolgot, de a magyaroknak az utolsó pillanatig ásniuk kellett. Végül elindultak, emberveszteség nélkül túlélték egy bombázást, és 32 km-t gyalogoltak erőltetett menetben. Rövid pihenő után 5-kor folytatták útjukat, 32, majd 18 km megtétele után elérték Haynau városát. Egy evangélikus templomban kaptak szállást, ahol Kálmán megcsodálta a hatalmas orgonát, mely kivilágítva „mint távoli fényárban úszó építmény” tűnt elő. Másnap lehetősége nyílt a helyi hívekkel közös istentiszteleten részt venni, több katonával együtt ő is úrvacsorát vett. Aznap éjjel riadót fújtak, hogy jönnek a vasúti kocsik – jó két órát álltak a csikorgó hidegben, többek lábujja, füle, orra megfagyott, a menekülőkkal utazó két pólyás kisgyerek is, mikor már volt mire felszállni. A fűtetlen tehervonatról hajóra, majd ismét vonatra szálltak (ez már személyszállító, éjszaka aludtak pár órát), végül megérkeztek a dániai Høvelte laktanyájába. Itt német orvosi vizsgálat után egyhetes pihenőt kaptak, hogy az eddigi 1400 km-es utat kiheverjék. Kálmán az első adandó alkalommal a szomszédos falu templomába sietett, ahol épp temetés zajlott. A németül tudó lelkipásztortól engedélyt kért, hogy az orgonán játszasson – együtt énekelték a dalokat, ő magyarul, a lelkész dánul...

A hadifogságból hazaérve megkezdte teológiai tanulmányait. Közben megismert, majd megszeretett egy kedves lányt a szomszéd körzetből, 3 évi jegyesség után 1949-ben házasodtak össze (a baptista teológia elvégzéséig nem köthetett házasságot). Első segédlelkészi munkahelye Fadd lett. Nemrég osztották ketté a körzetet, nem volt prédikátorlakás, így 6 hétig hol egyik testvérnél, hol másiknál aludtak. Végül egyiküknél kaptak egy földes szobát, ahol ha leültek a székre, annak a lába belesüllyedt a talajba. Kálmán egy távoli faluban egyik este evangélizációt tartott, amire több mint 10 szomszéd jött össze (ez akkoriban soknak számított). A szolgálat végén illett meghívni a prédikátort egy szerény vacsorára – indulnia kellett volna, de erre még nem került sor. Már majdnem rosszul volt az éhségtől, mikor szólni mert, hogy „Testvérnő, éhes vagyok.” Erre azt felelték: „Testvér, mi is.” Ezek után valahányszor hozzájuk ment, mindig vitt magával kenyeret és szalonnát...

Első gyermekük születése után nem sokkal Egyházaskozárra kerültek, ahol kaptak egy fél prédikátorlakást (hideg konyha, meleg szoba). Itt született további 2 kislányuk, Kálmánt (segédlelkészből) lelkésszé avatták, a falvakban németül és magyarul is prédikált. A lelkészavatáskor tartották a harmadik gyermek bemutatását, mikor is a vendéglelkész így imádkozott: „Uram, a Te bölcsességedből add meg, hogy érezze meg ez a gyülekezet, hogy e gyermeknek lelke van: szeretetre van szüksége! Érezze meg ez a gyülekezet, hogy e gyermeknek teste van: ruhára és kenyérré van szüksége!...” A gyülekezet nem nagyon érezte ezt, a prédikátorcsalád rettenetes szegénységben élt. A családfő fizetségeként minimum 250 Ft-ot (akkoriban a tb-kötelezettség alsó határa) irányoztak elő, ennek azonban jó, ha a fele összejött az adományokból. A hatóságok tb-ellenőrt küldtek ki, mivel nem tudták elképzelni, hogy ennyi pénzből egy öttagú család megélhet. Az ellenőr be sem tudott rendesen lépni a kis otthonba, annyi hely sem volt az ajtón belül – ezek után nem kérdezett semmit...

Mikor első gyermekük 6 éves lett, 1956-ban sikerült Vasasra költözni, ahol már külön kis dolgozószoba és gyerekszoba várta őket. Itt született meg a negyedik kislány, majd később, 65-ben a család egy fiú megérkezésével érte el végleges létszámát.

Tóth Kálmán mindezen nehézségek közepette fáradhatatlan lelkesedéssel és munkabírással pásztorolta a rábizott nyáját. Ahány helyre csak küldték, a számára kijelölt szolgálati terület, a „körzet” sok apró településen szétszórtan élő hívőkből állt. Nagyon ritkán volt a gyülekezetnek módosabb anyagi helyzetű tagja is – ezeket a helyeket a baptista vezetőség maga is „szegény körzetekként” tartotta számon. Valahányszor pedig a pásztori munka gyümölcseként elindult a növekedés, és az adományok lassacskán fedezték volna a megélhetést, a szorgos lelkészt újabb területre irányították...

S hogy mivel szolgált rá erre a megkülönböztetett bánásmódra? Városi Ferenc, a kecei pünkösdi gyülekezet alapítójának fia szerint „A szó szoros értelmében ugyan nem zajlott üldözés, de az egyházügyi hivatal nem nézte jó szemmel azokat, akik kilógtak a sorból – márpedig ő alaposan kilógott. Akkoriban az egyháznak lojalitási kötelezettsége volt az állam felé: az állam támogatta az egyházat, de elvárta, hogy cserébe álljon „vigyázz”-ba az állam előtt. Tóth Kálmán aztán nem volt egy ilyen »vigyázz-ba álló« típus. Nála az evangélium, annak lelkiismereti tisztasága és szabadsága volt a meghatározó, ezért sem a baptista egyház, sem az állam nem nézte őt jó szemmel.” Balog Miklós nyugalmazott baptista lekipásztor, Tóth Kálmán teológushallgató társa így emlékezik: „Világosan megmondták neki, hogy – a pártállam és az egyház közötti hallgatóságos megállapodás értelmében – »olcsóbb nyersanyaggal« kell foglalkozni, a fiatalokat hagyja az államra. Kálmán ezt nem vette komolyan, azt mondta, ő az Úrtól kapta a hivatását – és ment, szolgált feléjük.”

Tóth Kálmán gyerekkorától kezdve szenvedélyesen szerette és szolgált Istenét, ez táplálta azt a különlegességet, ami mellett senki nem tudott közömbösen elmenni. Vagy Kálmán mellé állt és a gúnyolódások, ellenségeskedések céltáblájává vált ő maga is, vagy irigységtől indítatva nem tudta elnézni sikereit. 9 nyelvet értett és több nyelven beszélt is, több száz – jellemzően egyedi stílusú, könnyen énekelhető – dalt írt, illetve fordított le magyarra. Nem egyszer előfordult, hogy az első éneket gitáron játszotta el, a másodikat az elektromos orgona mellé ülve, a következőt pedig már hegedűn kísérte. Számtalan fiatalot tanított meg kottát olvasni, hangszeren játszani – olyannyira, hogy egy-egy helyről távozva komplett zenekart és több szólamban éneklő kórust hagyott maga mögött. A zenéje által képviselt választékos akkordfűzési stílust a közösségek korábban nem ismerték, szolgálatának ma élő tanúi többnyire azonnal ráismernek egy-egy dalára.

Szántó Tibor, az akkori fiatalság egyik tagja ugyancsak megerősíti, hogy bámulatosan értett az ő nyelvükön. Lebilincselő, színvonalas, humoros bibliaiskolai előadásait hallgatva még az izgága rendbontók is egy idő után elfeledkeztek eredeti elképzeléseikről és szinte tátott szájjal hallgatták... Városi Ferenc úgy jellemzi, mint aki „humoros, csupa szív ember volt. A vidámsága bármely korosztály számára elfogadhatóvá tette. A gyerekeim még emlékeznek rá, mikor ölébe vette őket és mesélt nekik. Mindenkihez megtalálta az utat. Igehirdetései színvonalasak, lelkesítőek és alaposak voltak, beszéde pedig rendkívül választékos.”

A nyomorúságos körülmények csak nem tudták megtörni – míg végül a „renitenskedő pásztort” a baptista egyház megfosztotta lelkész-igazolványától, ezzel együtt a szolgálati lakást is el kellett hagyniuk. A szorongatott helyzetben a családfő Istenhez fordult, és a következő útmutatást kapta: „Építsetek hajlékot kicsinyeitek számára!” A család egyetlen vagyonát, egy harmóniumot meghirdették: ha tehetősebb vevő akad, 6000 forintot kérnek érte, ha szegény, akkor csak 4500-at. Egy nagyon szegény gyülekezet jelentkezett, és a fenti „kedvezményért” cserébe azzal áldotta meg a hatfős családot, hogy „fennakadás az építkezésben pénz miatt ne legyen!” Pécsen kezdtek el építkezni, egy 1000 téglából álló kis kunyhó volt sokáig a család lakhelye,

ahol szalmazsákokon aludtak, a kisiskolások leckéjüket az ölükben írták. Egy emlékezetes este az anyuka a gyereksereggel együtt a másnapi kenyérért imádkozott, ugyanis mindemből kifogytak. A gyerekek lefeküdtek, de az anyuka csak nem tudott elaludni... Lépéseket hallott... De nem tolvaj jött, hanem egy doktornő, kezében élelemmel teli szatyrokkal és egy hétre elegendő kosztpénzzel. „Már lefeküdtem és az ágyamban imádkoztam, mikor hallottam: menj Tóthékhoz, mert elfogyott a kenyér!” – mondta. Isten nem feledkezett el az emberek által „száműzött” szolgájáról.

Kálmán munkát keresett, de mivel „politikailag megbízhatatlannak” minősítették, ezért értelmiségi állást nem kaphatott, mondhatni kényszermunkára ítélték – amit bíróság ugyan nem mondott ki, de a párt annál inkább érvényesített. Több vállalatnál is dolgozott, ám mikor a kezdő 5 Ft-os órabér féléves időszaka lejárt, vagy kirúgták, vagy áthelyezték, így tartották alacsonyan a bérét. Végül a Zsolnay Porcelángyárban helyezkedett el, ahol vékony testalkatú ember létére egy kétszemélyes, jól megrakott kocsit kellett a dombon feltolnia. Ahhoz, hogy a rá kiszabott normát teljesíteni tudja és a fizetését megkapja, hajnali 3-ra járt be dolgozni és így is csak délután 5-re végzett. „Szentatyám”-nak gúnyolták, szándékosan provokálták. Egyszer egy fiatal suhanc ment oda kétségbeesve Kálmánhoz, hogy segítsen, mert különben öngyilkos lesz. A pásztor ezt nem hagyhatta annyiban: röviden útbaigazította és adott mellé olvasnivalónak egy Bibliát. Kiderült, hogy az egész csak egy gonosz színjáték volt! Másnap a párttitkár behívatta, hogy a munkahelyen agitál... Fennmaradt a kérelme, melyben a jogi egyetemre jelentkezett; a válaszlevélen ez az elbírálás olvasható: „Tudomásunk szerint a baptista egyház aktív tagja, bevállása szerint rendszeres templomba járó. Továbbtanulását nem javasoljuk.”

Szellemi ellehetetlenítése viszont nem járt sikerrel. Kálmán a magyarországi karizmatikus élet vérkeringésében felejtethetetlen szerepet játszott: könyveket fordított (többek között: Merlin R. Carothers: Én a kalandokat kerestem, Willy MacDonald: Az igazi tanítványság), az Evangéliumi Iratmisszió által becsempészett kiadványokat terjesztette, külföldi szolgálatokat tolmácsolt, ismert volt arról, hogy jól beszéli a német nyelvet. 1968, 69, 70-ben járt hazánkban (turistaként) a ghánai Abraham Delove, akit Tóth Kálmán és a keceli pünkösdi gyülekezet vezetője kalauzolt, ami akkoriban nem volt veszélytelen vállalkozás. Városi Ferenc, a pünkösdi vezető fia így emlékezik erre: „Kálmán fáradhatatlanul és önmagához kíméletlen munkatempóban dolgozott. Egész nap tolmácsolt, este pedig nekiállt lefordítani az aznapi prédikáció fontosabb üzeneteit, amit azután testvérek gépeltek le több példányban és terjesztettek az egész országban. Így jutottunk hozzá Abraham testvér megtérésének történetéhez is, ami nagy szó volt akkoriban, mivel korábban nem volt kapcsolatunk külföldi keresztényekkel. Volt, hogy egy ilyen alkalomra 7-800 ember is eljött a sátorba – ez pedig nem kevés.” A külföldi prédikátor szolgálatának a hatóságok vetettek véget: kiutasították az országból. Abraham Delove kérdésére, hogy mi rosszat tett, csak ennyi volt a válasz: „Önök imádkozhatnak, ahogy tetszik, de maguk közül érkezett a feljelentés”...

A baptista egyházban ellehetetlenülve Kálmán a pécsi pünkösdi gyülekezetben kapott szolgálati teret. Azonban – miként Szalontai Ferenc, a gyülekezet presbitere megjegyzi – „rajongásával” egy idő után onnan is kilógott, s nem mindenki tudta elfogadni. „Egyetlen egyház sem mert testületileg bátran kiállni mellette, mert az állam kompromittálta azt a felekezetet, aki az ilyen, meg nem regulázható személyeknek mégis szószéket adott. Mivel a keceli gyülekezetet édesapám alapította, mi ezt az íratlan szabályt nem vettük tudomásul” – ad mélyebb betekintést Városi Ferenc.

Miközben Kálmán teljes energia-bedobással szolgált, a családot eléggé megviselte a nélkülözés. Családfői tekintélyét az állandó anyagi gondok kikezdték. Ő hiába hitte, hogy egyedül is el tudja tartani a családot, felesége – nem látva más lehetőséget – minden ellenvetése dacára munkát vállalt. Városi Ferenc úgy tudja, nem Kálmán volt az egyetlen, akit hasonló módon lehetetlenítettek el. „Ezt napjainkban nem lehet egykönnyen megérteni, a kor beható tanulmányozása szükséges ahhoz, hogy átláthassuk, milyen összefüggések hogyan hatottak a családokra, hogyan próbálták meg tudatosan szétszedni őket, amit sokan rendkívüli módon megszenvedtek. Felkínálták a kimenekülés lehetőségét, de ahhoz lelkiismereti árat kellett volna fizetni. Ez a családokon belül is komoly egzisztenciális kérdéseket vetett fel, kétségtelen.”

A folyamatos nehézségek megtették hatásukat: a harmadik szívinfarktus után az orvos hamar munkaképesnek nyilvánította – két hétre rá otthonában, 52 évesen, 1975 szeptemberében halt meg. Előző reggel, bár jártányi ereje sem volt, még el akart volna menni gyülekezetbe, hiszen eddig minden vasárnapot szolgálatban töltött – de hajnalra már elköltözött. Városi Ferenc szavaival: „Nem számított, minek mi az ára, önmagát fizikai értelemben bármilyen módon befektetve megvalósította azt. Nem takarékoskodott az energiáival, a célt nézte, és ahhoz képest a maximumot adta bele. Valószínűleg ez is közrejátszott korai elköltözésében. Akkoriban, a szorító, elnyomó intézkedések között nagyon sokat jelentett a személye. Az élete arra a korra, rendszerre ment rá. A kommunista rendszernek akkor már nem sztálini módszerei voltak, hiszen nagyon vigyáztak arra, hogy kifelé a vallásszabadság látszatát fenntartsák. Ha nem is bizonyítható, de áttételesen a rendszer mártírja lett. Hőse volt annak, amit csinált.”

Három hónapos voltam, mikor Tóth Kálmán, a nagypapám földi élete véget ért.

Bárdosné Tóth Lídia:
VISSZÜK TOVÁBB!

Munkatársaim előttem
Intézték a kárpótlást,
Papírokat gyűjtögettek,
S szereztek igazolást.

S bennem felsajdult egy kérdés:
Kárpótolni hogy lehet
Azt, kinek a szeretettét már
Visszahozni nem lehet?!

S kihez menjek kárpótlásért? -
Édesapám kellene!...
S gyermekeimnek nagypapa, -
Ki még bőven élhetne!...

De sokszor elképzelttem, - hisz
Nekem nem volt nagypapám, -
Gyermekeim hogy fogja majd
Szeretgetni Apukám!...

De ez ábránd maradt csupán...
Esztert épp csak láthatta, -
Temetése idején volt
Pár hónapos kisbaba...

Legfőbb bűne: Megtiltották, hogy
Ifjakkal foglalkozzon,
Nehogy a világnézetük
Isten felé változzon!...

De Ő ment a kis falukba,
És hirdette az Igét,
Gitárjával, énekével
Dicsőítve Istenét...

A falusi gyermekeket
Kottára tanította,
S több helyen a dicsőítést
Kis zenekar folytatta...

Lelkész nem lehetett többé...
Munkát sehol sem kapott...
S végül egy helyen fél pénzért
Két posztot elláthatott...

Gúnynak, hazug rágalmaknak
Állandóan célpontja...
Provokálták, s hamis váddal
A párttitkár hívatta...

Harmadik infarktus után

Csak pár nap táppénzt kapott, -
Két hét múlva halálhíre
Énrám bombaként hatott...

Ötvenkét évesen ment el, -
Ambícióval tele...
Megaláztatások közt is
Az Isten-hit éltette...

Ki volt Ő? - Egy kedves ember.
S mondták: "Rendszer-ellenség!"
És miért? - Mert szívből hitte,
S tudta azt, hogy Isten él!

Csakis Ő kárpótolhat, kit
Édesapánk hűn szolgált, -
S akárhogy is megalázták,
Hitében bátran kiállt!

Tudom, hogy Ő jó helyen van,
- Ezért nem is gyászolom...
Bár... szerető buzdítását
Még ma is hiányolom... -

De félbeszakadt a munkája,
Melyet buzgón végezett,
- S a betű is akkor teljes,
Ha rajta az ékezet... -

"Úr Jézus, mondd neki, kérlek,
Stafétáját visszük tovább!
S énekei hallgathatók
Lesznek több országon át!

S a sok ima, mit térdén mondott,
Megteremte gyümölcsét:
Ma már nyíltan hirdethetik
Az Istennek Igéjét!"

Tudom, találkozunk Vele,
- Mert a lelke Mennybe ment, -
S nem lázadok, - Isten tudja,
Mit miért engedett meg!

- Csak... húsz éves még alig múltam, -

Sok tanács fért volna rám...
S igazán... csak énekeiből
Ismertem meg Apukám!

Források:

Tóth Kálmán katonaszolgálat alatt vezetett naplója
Tóth Kálmán dalszövegei
özv. Tóth Kálmánné visszaemlékezései
Bárdosné Tóth Lídia visszaemlékezései, versei
Interjú Városi Ferencsel, a keceli pünkösdi gyülekezet akkori megbízott vezetőjének fiával
Balog Miklós, nyugalmazott lelkipásztor visszaemlékezései
Szántó Tibor, akkori bibliaiskolai növendék visszaemlékezései
Szalontai Ferenc, a pécsi pünkösdi gyülekezet akkori presbiterének visszaemlékezései

Közzé téve Tóth Péter engedélyével.

Forrás: www.tavas56.hu/tp/tothkalman.htm

Tóth Kálmán által írt vagy fordított és hangszerelt énekek közül 16-ot a GYÖNGYSZEMEK című CD-re felénekeltek a gyermekei.
Olyanokat, mint: Mond, tudsz-e már, Sasszárnyain hord, Égi trónról, Áldjuk mind a jó Atyát, Már el nem hagylak, Lágyan hullik a hó, és még más énekeket.
A cd megrendelhető a tothp@tavasz56.hu e-mail címen.